

Til: Naturrisikoutvalget

Innspill til Naturrisikoutvalget

Vår oppfatning er at mandatet til Naturrisikoutvalget er innrettet mot å se på hvordan norske næringer og sektorer er eller kan bli berørt av fysisk naturrisiko ved tap av naturmangfold.

Skogen i Norge har vært aktivt utnyttet i mange hundre år. I lang tid var skog og tømmer blant de viktigste eksportnæringene i Norge sammen med jordbruk og fiske.

Skogbruket har over lang tid forholdt seg til både klimarelatert og naturrelatert risiko. Skogen er i dag en av de viktigste kildene til fornybar biomasse. Alt som i dag lages av olje kan lages av tre. Alle scenariene FNs klimapanel baserer seg på forutsetter derfor økt bruk av biomasse fra skogen. Samtidig peker FNs naturpanel på behovet for økt vern og styrkede hensyn gjennom lov og miljøsertifisering for å sikre naturmangfoldet globalt.

En vesentlig forskjell på løsninger for klima og natur er at økt opptak av CO₂ eller kutt i klimagassutslipp har lik effekt uansett hvor i verden det skjer. For naturmangfold vil derimot både behovet for tiltak og typen tiltak være helt avhengig av tilstanden og naturmangfoldet lokalt.

Vi må kunne drive en bærekraftig bruk av skogens fornybare ressurser for å lykkes med det grønne skiftet og å nå klimamålene. Samtidig vil bruk av naturressursene påvirke naturmangfoldet. Det krever kunnskapsbaserte hensyn, både for å sikre naturmangfoldet på grunn av dets egenverdi, men også for å unngå eventuelle negative økonomiske konsekvenser ved tap av naturmangfold.

Norge har verdens eldste landsdekkende skogtaksering, Landsskogtakseringen som ble opprettet i 1919. Bakgrunnen for opprettelsen av Landsskogtakseringen var bekymring for utviklingen i skogressursen. Det var over lang tid drevet intensiv skogsdrift, uten at det var satsset på å få opp ny skog. I tillegg til uttak av tømmer til industri over nær sagt hele skogarealet, var norske husholdninger på denne tiden avhengig av ved til oppvarming som førte til hard utnyttelse av løvskog og døde trær. De første takseringene beskriver derfor en uthogd skog med svært lite døde trær, grove trær, gamle trær og løvskog. Strukturer som vi gjennom omfattende forskning vet at er viktige livsmiljøer for sjeldne og truede

arter i skog¹. Det er derfor bred faglig enighet om at skogtilstanden på begynnelsen av 1900 tallet var på et bunnpunkt, både ressursmessig, men også av hensyn til variasjon i viktige leveområder for arter og med det naturmangfoldet. Omlegging til bestandsskogbruket med behandling av skogområder som enheter og med planting etter hogst innebar at det ble drevet skogbruk på en mindre del av skogarealet, mens resterende skog har fått utviklet seg fritt. Gjennom Landsskogtakseringen er det dokumentert at vi på 100 år har tredoblet volumet i den norske skogen. Samtidig har vi fått vesentlig mer av livsmiljøer som grove trær, død ved og gammel skog. Mengden død ved er nær doblet bare de siste 20 årene².

Dette har betydning for vurderingen av naturrisiko ved eventuelt tap av naturmangfold fordi vi har erfaringer med en skogtilstand som ga grunnlag mindre mangfoldig skognatur enn det vi har i dag og som vi vil komme tilbake til under de enkelte spørsmål.

HVORDAN NORSKE AKTØRER SER PÅ NATURRIKHO I DAG

1. Når og hvordan opplever dere naturrisiko som vesentlig for deres virksomhet? Hva er mest vesentlig, avhengighet av natur, påvirkning på natur eller andre forhold?

Skogbruksvirksomhet er helt avhengig av naturen og kan i stor grad bli påvirket av endringer i naturen. Erfaringen til nå er at det er klimatiske forhold som får størst innvirkning på skogbruksvirksomhet, det være seg ved stormskader, tørkeskader eller skogbranner. Stormen 11. november 2021 vindfelte alene om lag 2 millioner kubikkmeter tømmer som tilsvarer en femtedel av den årlige hogsten. Skogbruket påvirkes også av biotiske faktorer som dyr, insekter og sopp som kan gjøre skade i skog. I dag er det stor granbarkbille som utgjør den største trusselen. Klimaendringer vil trolig føre til at billen kan formere seg med flere generasjoner per år, noe som øker risikoen for større skader vesentlig. Både klimaendringer og import av tømmer, planter og trevarer utgjør også en risiko for at nye skadegjørere kan komme til landet og gjøre stor skade. Dette både fordi de i seg selv har et stort skadepotensial, men også fordi skogen mangler resistens eller naturlige predatorer på skadeorganismene. Eksempelvis

¹ Gjennom MiS-prosjektet er det gjennomført omfattende forskning på hvilke livsmiljøer som er viktigst for de sjeldne og truede skoglevende artene. Mer informasjon om prosjektet og linker til rapporter på [NIBIOs nettsider](#). Skogeierforbundet har også summert opp mye av dette [her](#).

² [NIBIO-rapport 2020 – «Tilstand og utvikling i skog 2002-2017 for noen utvalgte miljøegenskaper»](#)

kan innføring av furuvednematode gjøre stor skade på furuskogen i Norge. Landbruks og matmyndighetene har derfor utarbeidet egne beredskapsplaner for enkelte av disse skadegjørerene, slik som furuvednematode.

Mennesket forvaltning av viltbestander kan også påvirke skogbruket. Gjennom rettet avskyting av elg på Østlandet har man over tiår bygd opp en elgstamme som var langt større enn det man hadde tidligere. Det førte til at man lokalt og regionalt har hatt store problemer med å få opp ny furuskog på grunn av beiteskader, når elgbestanden nå er på vei ned i store deler av disse områdene er det igjen mulig å få opp ny furuskog.

Selv om det etter vår vurdering er klimarelaterte hendelser og klimaendringer som utgjør størst risiko for virksomhet i skog og ressursgrunnlaget vil måten det drives skogbruk på også kunne virke inn på hvor stort omfang/ konsekvens de klimarelaterte skadene får. Dette gjelder hvilke treslag vi planter/ legger til rette for, samt hvordan skogbehandlingen gjennomføres. Slik vi oppfatter det er det risiko knyttet til valg som gjøres i skjøtselen av skog og ikke knyttet direkte til tap av naturmangfold generelt.

2. På hvilke måter kan deres virksomhet bli påvirket av endringer i naturen og ressursgrunnlaget i Norge eller i andre land? Hva er mest vesentlig, kobling direkte til egen virksomhet eller indirekte via verdikjeder?

Både primærskogbruket og tilhørende verdikjeder kan i stor grad bli påvirket av endringer i naturen og ressurstilgangen. Til nå er erfaringen at det er de klimarelaterte skadene som storm, skogbrann og tørke med påfølgende insektsangrep som har hatt og trolig vil ha stor påvirkning fremover. Eksempelvis kan vi nevne at erfaring med langvarig tørke og påfølgende insektsangrep i Mellom-Europa har vist at man først vil havne i en situasjon hvor tilbudet av tømmer blir langt større enn etterspørselen. Dette fordi man må hogge mye skog som er skadet eller i fare for å bli skadet. Senere vil man kunne havne i en situasjon hvor man har hogd mye av skogen som er aktuell for hogst, som igjen kan føre til mangel på tømmer og økte priser. Det fører både til at skogeier får lite betalt for tømmeret når det må hogges mest, men også at industrien i perioder får for lite tømmer til å opprettholde virksomheten på samme nivå. Tilsvarende effekter har man sett ved store stormskader.

Vi har i dag en situasjon hvor det er hogd mye billeangrepet skog i Mellom-Europa. Det fører igjen til større etterspørsel etter gran i fra øvrige områder som Skandinavia.

Når det kommer til endring av naturen og naturmangfoldet kan vi ikke se at tidligere tiders påvirkning på artsmangfold i seg selv har hatt vesentlige konsekvenser for næringen og ressurstilgangen. Landsskogtakseringens tall viser at vi har hatt en skogtilstand for 100 år siden som ga grunnlag for en mindre mangfoldig natur enn det vi har i dag. Vi kjenner ikke til at det tapet av artsmangfold som man trolig hadde den gang, har hatt konsekvenser for prosesser i skog som igjen har påvirket ressursgrunnlaget. Derimot så var tidligere tiders dimensjons- og plukkhogster innrettet mot å hele tiden hogge de største trærne og la de mindre trærne stå igjen. Denne seleksjonen hvor de trærne som har «tapt i konkurransen» blir selektert som fremtidstrær og får forynge seg, har trolig ført til lavere produksjon.

3. På hvilke områder bør deres virksomhet være forberedt på å møte endringer i myndighetenes regelverk? Hva med andre rammevilkår, inkludert markedsforhold, teknologi og holdningsendringer?

Dagens skogtilstand med tilhørende naturmangfold er slik den er på grunn av villet politikk. I forbindelse med lanseringen av rapporten om økologisk tilstand i skog i 2020 uttalte direktør i Miljødirektoratet, Ellen Hambro, følgende:

«Vi driver skogbruk, vi bygger veier og krafttrasser, vi beskatter hjortedyr og rovvilt. Alt dette er villet politikk som påvirker tilstanden i skogen. Også langtransportert forurensning, klimaendringer og fremmede arter påvirker skogene våre. Derfor er det ikke overraskende at skogen vår er et godt stykke unna en tilstand som tilsvarer liten menneskelig påvirkning.»

Fordi politikken på ulike områder har målkonflikter som eksempelvis oppfølging av ny global naturavtale og samtidig mål om høyere produksjon og med det et større karbonopptak er det vanskelig å spå hvordan politikktutformingen vil bli fremover. Vi forventer at både oppfølging av klimaforpliktelsene i Parisavtalen og naturforpliktelsene i Kunming-Montreal avtalen vil ha betydning for politikktutformingen fremover.

Samtidig ser vi nå at det er et høyt fokus på ivaretagelse av biologisk mangfold i utformingen av ny politikk i EU. I tillegg til høye ambisjoner for vern og restaurering av natur gjennom biodiversitetsstrategien, skogstrategien og forslaget til ny naturrestaureringslov, foreslås det egne bærekraftskriterier for skogbruk blant annet i taksonomiregelverket og i fornybardirektivet. Selv om ikke alle disse strategiene og regelverkene vil være juridisk bindende for Norge, tilsier tidligere erfaringer at EU-politikken raskt smitter over på norsk politikktutforming. Det er da viktig å understreke at skogbrukspolitikken i utgangspunktet ikke er et felles politikkområde for EU-landene. Grunnen til dette er at det er så stor

variasjon i skogen i Europa. Tiltak for å ivareta et bærekraftig skogbruk i sør- og Mellom-Europa sammenfaller ikke nødvendigvis med hvordan skogen kan og bør drives i Norden. Likevel ser vi at EU nå nettopp forsøker å lage regelverk som skal gjelde for all europeisk skog, og tvinge en «one size fits all»-forvaltningen på det europeiske skogbruket. Selv om dette gjøres med de beste intensjoner, ser vi klare tegn på at vi kan ende opp med en skogforvaltning som kan være uhensiktsmessig både med tanke på ivaretakelse av biologisk mangfold, oppnåelse av klimamål og grønn verdiskaping.

Et eksempel på dette er bærekraftskriteriene for biologisk mangfold som flertallet i Plattformen for bærekraftig finans har foreslått som en del av taksonomiregelverket. Det er for eksempel foreslått krav om at skog skal forynges med tre forskjellige, stedegne treslag, hvor hvert av dem skal dekke minst 20% av arealet. I den nordiske boreale skogen med få treslag er det vanlig at man fra naturens side har større områder med ett dominerende treslag. Eksempelvis i de tørre furudominerte skogene i Nord-Østerdalen vil det være nær sagt umulig å satse på treslagsblanding. Et annet krav legger opp til båndlegging av skog der det ikke har vært drevet kommersiell virksomhet i 60 år. Dette kriteriet tar ikke hensyn til at den nordiske boreale skogen vokser sakte. Avhengig av vekstforhold vil skogen trenge 60-120 år på å bli hogstmoden. Ifølge Landsskogtakseringen er 57 % av den produktive skogen i Norge over 60 år og vil dermed kunne bli båndlagt etter dette kravet. Selv om det tidvis er noe fleksibilitet i kravene, er det likevel realistisk å anta at tømmeromsetningen vil bli betydelig redusert dersom flertallets forslag skulle bli vedtatt. Foreløpige estimater tyder på at forslaget kan bety en halvering av hogsten og med det tilgangen på fornybart råstoff. Det er heller ikke gitt at forslaget vil bidra til økt biologisk mangfold fordi kriteriene fokuserer først og fremst på kvantitet, ikke kvalitet. Det er ikke nødvendigvis et stort areal som gjør at biomangfoldet øker, men at de viktigste leveområdene til artene ivaretas.

Vi mener det er viktig at rammene for hva som skal anses som et bærekraftig skogbruk i stor grad defineres nasjonalt. I Norge legges rammene i lovverk slik som skogloven, naturmangfoldloven, vannressursloven mm. I tillegg er så godt som hele det norske skogbruket sertifisert etter miljøsertifiseringsordningen PEFC mens ca. 10 prosent av skogen er sertifisert etter FSC. PEFC skogsstandard ble innført i Norge på grunn av markedskrav om miljøhensyn ved skogsdrift og sporbarhet. Basert på et sett internasjonale kriterier utarbeides det egne nasjonale standarder tilpasset norske forhold. Standardene stiller en rekke krav til skogbruket, som i mange tilfeller går lenger en lovverket på hensyn til naturmangfold. PEFC skogsstandard skal revideres hvert femte år, i en demokratisk prosess hvor en lang rekke organisasjoner og relevante

myndigheter inviteres med. Senest i juni 2022 kom 15 organisasjoner, herunder fire klima og miljøorganisasjoner til enighet om forslag til revidert Norsk PEFC Skogstandard. Forslaget inneholder en rekke endringer. Her er spesielt kravene knyttet til miljø og friluftsliv innskjerpet for å sikre det biologiske mangfoldet og mulighetene for friluftslivet lokalt. Periodevis revisjon av både internasjonale kriterier og nasjonale standarder sikrer at skogbehandling og hensyn til miljøet stadig justeres basert på ny kunnskap. Vi har tro på at dette er riktig vei for detaljregulering av skogbruket også fremover, og viser til at FNs naturpanel også peker på sertifisering og miljømerking som et viktig verktøy for å nå målene om ivaretagelse av biologisk mangfold.

HVORDAN VURDERER OG HÅNTERER NORSKE AKTØRER NATURRISIKO

4. Håndterer deres virksomhet naturrisiko i dag? Er dette i så fall formalisert eller håndteres det på annet vis? Hvordan er det i så fall koblet til klimarisiko og andre former for bærekraftsrisiko?

Som omtalt i svar på øvrige spørsmål er det i dag i stor grad klimarelatert risiko som påvirker skogbruksvirksomhet og tilhørende verdikjeder. Fordi skogen vi planter/ etablerer i dag skal stå i 60- 100 år er skogbruket nødt til å drive virksomheten ut ifra et forventet klima i et langtidsperspektiv. Det gjøres derfor en rekke tiltak for å sikre en robust fremtidsskog som omtalt i vårt innspill til klimarisikoutvalget.

Skogbruk kan også påvirke grunnleggende prosesser i skognaturen som får betydning for skogbruksvirksomhet.

Når man fjerner biomasse fra skog, fjerner man også næringsstoffer. I trærne finner man en stor del av næringsstoffene i blader og nåler grener og røtter. I dag blir dette i stor grad liggende i skogen og gir grunnlag for nye planter. Det kan være aktuelt å utnytte deler av denne biomassen til bioenergiformål. Slik utnyttelse vil kreve en kunnskapsbasert tilnærming slik at man ikke reduserer skogens fremtidige produksjonsevne. Hvordan og hvor mye man kan utnytte vil være avhengig blant annet av vegetasjonstype/naturtype.

Viktige prosesser som eksempelvis nedbryting av organisk materiale og trærnes samspill med sopp (mykorrhizasopp) er avgjørende for trær og deres produksjonsevne. Å sikre et mangfold av arter er viktig av hensyn til artenes egenverdi, men også for å sikre at man ikke taper artsmangfold som er viktig for disse prosessene. Skogbruket har gjennom lovkrav og miljøsertifiseringsordninger en rekke krav for å sikre naturmangfold i skog. Skogeierne har blant annet satt av mer enn 70 000 viktige livsmiljøer for sjeldne

og truede arter, som til sammen utgjør om lag 1,2 millioner dekar. Her skal det normalt ikke skal skje hogst. Skogeierforbundet tok i 2000 initiativ til ordningen med frivillig vern av skog etter lang tid med konfliktfylt og ressurskrevende tvangsvern. Ordningen har bidratt til å dempe konflikter rundt vern av skog og samtidig til å øke tempoet i skogvernarbeidet vesentlig. Siden frivillig vern ble innført har skogvernet økt fra 1,7 til 5,2 prosent av det totale skogarealet. I tillegg til de strenge formene for avsetting er det en rekke tiltak/ hensyn ved gjennomføring av skogsdrift. Avsetting av kantsoner mot vann og myr er ett av disse tiltakene og utgjør alene om lag 7 % av skogarealet. En gjennomgang i NIBIO gjennomførte i 2014³ viste at om lag 30 % av skogarealet gjennom lov og sertifisering enten er vernet eller er underlagt restriksjoner for å sikre naturmangfold og unngå klimarelaterte skader på skogen.

5. Hva slags styringsverktøy og datagrunnlag trenger dere for å vurdere naturrisiko bedre enn i dag? Hva kan myndighetene gjøre for å sette dere bedre i stand til å vurdere naturrisiko?

I VKM-rapporten "Impacts of climate change on the boreal forest ecosystem"⁴ beskrives en potensiell utvikling av som vil medføre svært store endringer i den norske skogsnaturen dersom klimaendringene fortsetter i samme tempo som før. Rapporten legger til grunn moderate til pessimistiske scenarier hvor vi ikke når klimamålene. Vi håper og tror at vi kan klare å unngå det, men om det skulle bli tilfelle vil Skogen og artsmangfoldet den innehar vil endre seg så betydelig at det vil bli svært krevende å drive den typen skogbruk vi gjør i dag i enkelte regioner. Siden skogen vokser sakte, vurderer vi hvilke grep vi eventuelt må gjøre i dagens skogskjøtsel for å ruste skogen best mulig mot de endringene som kan komme. Samtidig vet vi at dagens skogskjøtsel, med høyt fokus på volumproduksjon av gran og furu er viktig for å kunne levere fornybart virke som kan erstatte energiintensive og/eller fossilbaserte produkter, og på denne måten kan bidra til at vi faktisk når klimamålene. Det er derfor viktig at vi også i fremtiden klarer å produsere mye fornybart råstoff, men samtidig at skogen klarer å overleve de ventede klimaendringene. Sannsynligvis vil det svære store regionale forskjeller. Det vil være nyttig for skogbruket å ha forskningsbaserte verktøy som grunnlag for beslutningen om skogbehandlingen vi skal gjennomføre i dag. Det er i dag høyst relevant for klimarelatert risiko

³ EFFEKTER AV ULIKE MILJØHENSYN PÅ TILGJENGELIG SKOGAREAL OG VOLUM I NORSKE SKOGER, Gunnhild Søgård 2014

⁴ [VKM-rapporten "Impacts of climate change on the boreal forest ecosystem"](#)

beslutninger relatert spesielt til klima og mulig også naturrisiko, i skogbruket. Verktøy som sier noe om klima- og naturrisiko lokalt, kan hjelpe oss i

Et eksempel på det er tydelige retningslinjer for hvor og hvordan vi kan innrette planting av skog på nye arealer. FNs klimapanel legger opp til betydelig økning i skogarealet globalt i tilnærmet samtlige scenarier hvor vi når 1,5-gradersmålet. Her hjemme har vi utredet grundig hvor og hvordan skogplanting på nye arealer kan gjennomføres og konkludert med at dette er et effektivt klimatiltak som kan gjennomføres uten vesentlige negative konsekvenser for naturmangfold, friluftsliv og kultur⁵. Likevel har en utrulling av tiltaket latt vente på seg og vi venter fortsatt på en varslet veileder fra landbruks- og miljømyndighetene for hvordan dette tiltaket bør utføres.

6. Hva slags dilemmaer møter dere i beslutninger som berører natur og naturrisiko?

Det pågår kontinuerlig en debatt om hvordan skogen best bør forvaltes til fordel for klima og naturmangfold. På den ene siden pekes det på at en intakt, robust natur med stor variasjon i arter er godt rustet i møte med klimarelaterte skader. Dette kan eksempelvis oppnås gjennom vern av skog som får utvikle seg fritt. Likevel er ikke vern av skog en garanti for at det naturmangfoldet som lever der i dag vil overleve påkjenningsene et endret klima vil medføre. Det er derfor et stort dilemma om man skal forsøke å verne skog for å ivareta det naturmangfoldet som eksisterer der i dag, som kan redusere tilgangen på fornybart virke fra skogen, eller om man skal benytte skogen så mye som mulig (innenfor bærekraftige rammer) for å forsøke å bremse klimaendringene så mye som mulig, og dermed redusere risikoen for klimaendringer som vil påvirke dagens naturmangfold negativt. Klimapanelet viser et enormt behov for biomasse, samt et behov for økende opptak i skogen. Svært mye av skogforskningen som er gjennomført i Norge og boreal skog for øvrig⁶ viser at man gjennom aktiv skogskjøtsel kan optimalisere vekst og binding av karbon, samtidig som man kan ha et høyt uttak av biomasse fra skogen. Samtidig vet vi at ensformig skog kan være mer utsatt for klimaendringer. Spørsmålet er altså, skal skogbehandlingen rettes inn mot å begrense klimaendringene eller mot å tilpasse oss til klimaendringene som kan komme.

⁵ Rapporter om planting av skog på nye arealer: [Utredning av tiltaket i 2013](#), [Evaluering av effekt etter pilotprosjektet](#), og [sluttrapportering av pilotprosjektet](#).

⁶ I rapporten [Klimakur 2030](#) omtales mye forskning på klimatiltak i skog. Den internasjonale studien omtalt i rapporten «[Sustainable boreal forest management – challenges and opportunities for climate change mitigation](#)» viste at boreal skog hvor det drives skogbruk har høyere klimanytte enn skog som ikke brukes.

I Norge avskoges det om lag 60 000 dekar skog hvert år. Omtrent to tredjedeler skyldes utbygging av infrastruktur, der skogarealet bygges ned for å gi rom for annen arealbruk slik som boliger, skoler, hytter, idrettsanlegg, industri, kraftproduksjon, veier og jernbane. En tredjedel skyldes rydding av skog for beite eller nydyrking. Selv om en del av avskogingen bidrar til viktige samfunnsformål, er den av et slikt omfang at den også bidrar til store årlige klimagassutslipp, samtidig som den reduserer det totale skogarealet. Dette vil over tid begrense tilgangen på økosystemtjenester fra skogen, slik som karbonlagring, produksjon av fornybar biomasse og levesteder for skogens mange arter. Dette vil igjen øke presset på gjenværende skogareal, som kan føre til enda tøffere prioriteringer i skogbehandlingen når det gjelder bruk og vern. Å redusere avskogingen er et godt eksempel på et tiltak som er vinn-vinn både for å redusere klimarisiko og for å redusere naturrisiko. Samtidig er det vanskelig å unngå helt, all den tid vi fortsatt vil ha behov for utbygginger også i fremtiden. F.eks. er bygging av skogsbilveier/traktorveier i skog nødvendig for å få transporter ut tømmer som kan bidra til grønn verdiskaping og substitusjon av fossile produkter, men også for å kunne drive et skogbruk med større andel lukkede hogster.

Vi mener man bør søke å unngå nedbygging av skog der dette ikke er strengt nødvendig, spesielt når det gjelder høyproduktiv skog. Der man av tungtveiende, samfunnsmessige årsaker må bygge ned skog, bør dette kompenseres gjennom å plante til tilsvarende mengder skog et annet sted. En slik ordning bør begrenses til irreversibel nedbygging, da rydding av skog til landbruksformål ikke har de samme effektene på klima og miljø og vil utvikle seg tilbake til en skogtilstand ved opphørt bruk.

Et annet eksempel på et dilemma i skogforvaltningen er effekten av skogvern på risiko for skader i omkringliggende produksjonsskog. Ved vern av eldre granskog i grandominerte områder kan man få en opphopning av gamle og svekkede trær i naturreservat, som kan gi oppformering av barkbiller. Dette kan føre til spredning til omkringliggende produksjonsskog. Det pågår forskning på dette nå, men foreløpig er det ikke gjort funn av at naturreservatene fører til økt oppblomstring av barkbiller på landskapsnivå. Det kan imidlertid føre til lokal oppblomstring, noe som kan påføre naboeiendommer rundt naturreservater tap i form av reduserte inntekter fra skogbruk og som igjen kan svekke omdømme og oppslutning rundt frivillig skogvern og andre miljøhensyn. Tilsvarende kan opphopning av dødt trevirke i naturreservater føre til opphopning av brennbart materiale og mer intense skogbranner, som dersom de sprer seg kan påføre skader både på nærliggende skog, infrastruktur og generell samfunnsikkerhet. Slik sett kan tiltak for å ivareta naturmangfold i seg selv også bety økt naturrisiko.

7. Hvilke planer har dere om å ta mer hensyn til naturrisiko? I så fall, hvordan og hvorfor?

Skogbruket vurderer kontinuerlig klima og naturrisiko. Til nå er det klimarelaterte skader som har vært og trolig vil være den største utfordringen fremover. Skogbruket har en rekke tiltak for å sikre naturmangfoldet, både på grunn av dets egenverdi, men også for å unngå eventuelle negative økonomiske konsekvenser ved tap av naturmangfold. I og med at så å si hele det norske skogbruket er miljøsertifisert etter PEFC jobbes det kontinuerlig med å sikre det biologiske mangfoldet i skog. Standarden revideres hvert femte år. I den prosessen vurderes ny kunnskap og nye krav implementeres. Senest i juni 2022 kom 15 organisasjoner, herunder fire klima og miljøorganisasjoner til enighet om forslag til revidert Norsk PEFC Skogstandard. Forslaget inneholder en rekke endringer. Her er spesielt kravene knyttet til miljø og friluftsliv innskjerpet for å sikre det biologiske mangfoldet og mulighetene for friluftslivet lokalt. Periodevis revisjon av både internasjonale kriterier og nasjonale standarder sikrer at skogbehandling og hensyn til miljøet stadig justeres basert på ny kunnskap.

Det brukes i tillegg mange årsverk i skognæringen på å finne frem til områder som er egnet for frivillig vern, og bistå skogeierne frem til skogen er vernet. Skogbruket forholder seg til stortinget mål om 10 prosent vern og skogeierne tilbyr i dag flere verneverdige områder enn det det er bevilgning til å verne.

Med vennlig hilsen

NORGES SKOGEIERFORBUND

Sørlic, Hans Asbjørn Kårstad